

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 5734.)

Intet Ændringsforslag var tillet.

Formanden (Krabbe): Sagen kan kun foretages med Thingets Samtykke. Hvis der ikke sker Indsigelse mod, at den foretages, anser jeg Samtykket til dens Foretagelse som meddelt uden Afstemning. (Ophold.) Det er saaledes givet.

Lovforslagets eneste Paragraf samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling fattes under Forhandling under Et.

Clausen: Saaledes som dette Lovforslag er fremlagt af den høitærede Regjering, taler det mig ikke. Jeg havde tænkt mig Nødvendigheden af at stille Ændringsforslag til Bestemmelsen om den ubegrænsede Tid, eller rettere, idet jeg forudsætter, at Tiden maa være begrænset af den 1ste April 1882, til Bestemmelsen om, at Loven skulde gjælde for hele Finansaaret, idet jeg anser en saadan Bestemmelse for meget uheldig. Tiden mellem 1ste og 2den Behandling har imidlertid været saa kort, at jeg ikke har kunnet komme til tilstrækkelig Kundskab om, hvilken Tilslutning et saadant Ændringsforslag vilde faae, og min Tid har desuden ogsaa været optagen af et Udvalgsmøde; men jeg tror det dog rigtigt under denne Behandling at fremsætte mine Tanker om Lovforslaget, for at de kunne ligge for til ærede Medlemmers Overveelse, og der mulig til 3die Behandling kunde fremkomme Forslag i den Retning, jeg tænker paa. Jeg tror som sagt ikke, at det er heldigt at give en saadan midlertidig Finantslov paa saa at sige ubegrænset Tid. Vi maa huske paa, at vi nylig have haft en Opløsning, og da der er megen liden Sandsynlighed for en Overenskomst paa Finantsloven, staa vi maasse overfor en Opløsning igen; men ved at give Ministeriet en saadan Finantslov som den her foreliggende, borttager man den Begrænsning af Opløsningsretten, som Rigsdagen til enhver Tid kan øve, idet det jo vil være Regjeringen muligt, naar den har en saadan midlertidig Finantslov, der gjælder til 1ste April 1882, da at opløse flere Gange, uden at der fra Thingets Side kan gøres nogen Indsigelse derimod. Jeg vil sige, at jeg frygter virkelig ikke disse Opløsninger. Jeg troer, at selv om der nu kom en Opløsning, vil det være et Misgreb; thi naar man har spurgt og har faaet et alvorligt Svar, er der jo ingen Mening i atter at spørge om det Samme. Det vil kun vække Misnøje, og Svaret vil blive givet med saameget større Eftertryk end tidligere. Jeg frygter som sagt ikke Opløsninger, men jeg tror dog heller ikke, at man just skal give saadanne Finantslove, hvor der er Udset til, at Opløsningsretten i høi Grad

kan misbruges, idet jo den eneste Begrænsning for Brugten af denne Ret er denne, at vi kunne sætte Punkum for Bevillingen af denne Slags Love. Jeg har derfor tænkt mig Lovens sidste Linie saaledes forandret, at der blev sat et bestemt Tidspunkt for dens Varighed, og jeg vil da ikke sætte det Tidspunkt for kort. Er det nemlig Regjeringens Mening at foretage en Opløsning, hvad jeg mener, at den maa have Lov til, saa bør den ikke være nødt til at foretage den paa et saadant Tidspunkt, at enten Valgene eller selve Rigsdagsamlingen falde i Høsttiden, thi det vilde omtrent være meningsløst. Man kunde jo sætte som Grændse den 1ste November eller December, og Regjeringen vil da have god Tid til ikke alene at overveie Situationen og se, hvilken anden Stilling den mulig vil indtage dertil, men tillige til, naar den vilde opløse, da at gjøre det paa en saadan Tid, at Valgene kunde foregaa i September Maaned, og den nyvalgte Rigsdag træde sammen som sædvanlig den første Mandag i Oktober. Man vilde da let kunne gjøre Finantsloven færdig, forsaavidt man kunde komme til Enighed om Betingelserne, idet jo Stridspunkterne nu fra omtrent alle Sider ligge saa rent og klart for. Altsaa, det vil trods en saadan Ændring endda staa til Regjeringen at foretage en Opløsning, men saa vil det da ogsaa være den sidste, idet Valgerfolket dog næppe vil tillade, at dets Repræsentanter lade sig mere Saadant byde. Jeg skulde derfor meget ønske, at man inden 3die Behandling fra forskjellige Side vil overveie, om det dog ikke var rigtigt at begrænse Loven saaledes, at den kun kom til at gjælde til 1ste November eller 1ste December. Jeg henstiller disse Tanker til det høie Things Overveelse.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Jeg har ikke ret formaet at følge det ærede Medlems Tankegang, at der skulde fra Thingets Side kunne finde nogen Begrænsning Sted af Kronens grundlovmæssige Ret til at opløse, og endnu mindre har jeg kunnet forstaa, at en saadan Begrænsning skulde kunne træffes ved at indskrænke denne Lovs Varighed til November eller December istedetfor paa ubestemt Tid vedvarende, indtil en Finantslov bliver vedtagen. Jeg kan ikke følge det ærede Medlems Tankegang der, men det ærede Medlem har heller ikke kunnet sætte sig ind i, hvad Regjeringens Stilling og Opfattelse maa være i et Tilfælde som dette. Den er ingenlunde, som det kunde fremgaa af, hvad det ærede Medlem udtalte der, at faae vi ikke nogen regelmæssig Finantslov, kan man ligesaa godt vedblive at styre med midlertidige Finantslove, at det altsaa skulde være en mer eller mindre ligegyldig Ting, hvorlænge disse midlertidige Finantslove ere gjældende. Det er langtfra at være Regjeringens Mening. Regjeringens Mening er, at det paaligger Re-